

TPN:n (TYÖ- JA PUOLUSTUSNEUVOSTON) EVÄSTYS PAIKALLISILLE NEUVOSTOLAITOKSILLE ⁸⁹

LÜÖNÖS

Neuvostotasavallan ensivuoroisena tehtävänä on tuotantovoimien elvyttäminen, maatalouden ja teollisuuden kohottaminen ja kulkulaitoksen työn parantaminen. Imperialistisen sodan kaikkialla aiheuttama köyhyys ja kurjuus on niin ääretöntä, että koko maailmassa vallitsee ankara talouspula, ja vieläpä etumaisissakin maissa, jotka ennen sotaa olivat kehityksessään kaukana edellä Venäjistä ja kärsivät sodasta verrattomasti vähemmän, sielläkin talouden jälleerakentaminen kohtaa tavattomia vaikeuksia ja pitkittyy moniksi vuosiksi. Näin on asia jopa monissa „voittaja”-maissakin siitä huolimatta, että ne ovat liittosuhteissa rikkaimpiin kapitalistivaltioihin ja saavat suunnatonta veroa, jota voitettut maat, riippuvaiset ja siirtomaat on pantu maksamaan.

On selvää, että takapajuinen Venäjä, kestettyään imperialistisen sodan lisäksi neljättä vuotta jatkuneen kansalaissodan, johon tilanherrat ja kapitalistit maailman porvariston avustamina pakottivat työläiset ja talonpojat, joutuu jälleerakentamaan talouttaan verrattomasti suurimmissa vaikeuksissa. Vuoden 1920 ankara kato, rehun puute ja karjanhukka ovat saattaneet talonpoikaistalouden sietämättömän vaikeaan asemaan.

Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean säätämän lain mukaisesti elintarvikkeiden luovutusvelvollisuus on korvattu elintarvikeverolla ⁹⁰. Maanviljelijälle on annettu vapaus vaihtaa ylijäämät kaikenlaisiin tuotteisiin. Kansankomissaarien Neuvoston päätöksellä on julkaistu veroasteikko. Veron määrä on likimain puolet luovutusvelvollisuudesta. Kansankomissaarien Neuvosto on julkaissut

uuden osuustoimintalain, jolla laajennetaan osuuskuntien oikeuksia maatalouden ylijäämien vapaan vaihdon yhteydessä.

Näillä laeilla on tehty hyvin paljon sen hyväksi, että talonpoikaistalouden asema paranisi viipymättä, että talonpojat kiinnostuisivat enemmän kyntöalan laajentamisesta sekä maanviljelyn ja karjanhoidon parantamisesta ja että samalla saataisiin kohennetuksi ja kehitetyksi paikallista pienteollisuutta, joka ei ole riippuvainen valtion suurten elintarvike-, raaka-aine- ja polttoainevarastojen hankinnoista ja kuljetuksista.

Erittäin suuren merkityksen saa nyt paikallinen omintakeinen aloitteellisuus talonpoikaistalouden parantamisessa, teollisuuden kehittämisessä sekä maatalouden ja teollisuuden välisen vaihdon järjestämisessä. Avautuu laajoja mahdollisuuksia käyttää uusia voimia ja uutta tarmoa kansantalouden jälleenrakentamiseksi.

Työ- ja Puolustusneuvosto, jonka velvollisuutena on Neuvostojen VIII yleisvenäläisen edustajakokouksen päätöksen perusteella yhdistää taloudellisten kansankomissariaattien toiminta ja ohjata sitä, vetoaa kaikkiin paikallisiin virastoihin vaatien tiukasti, että on jännitettävä kaikki voimat ja aloitettava välttämättä laaja toiminta talonpoikaistalouden tilan kaikinpuoliseksi parantamiseksi ja teollisuuden kohottamiseksi, noudattaen tällöin tiukasti uusia lakeja ja pitäen osviittana tuonnempana esitettyjä perussäännöksiä ja ohjeita.

Valtakunnan mitassa suoritettavan taloudellisen rakennustyömme menestysten käytännöllinen mittapuu on meillä nyt ennen muuta kahdenlainen: ensiksikin menestys elintarvikeveron nopeassa, täydellisessä ja valtion kannalta oikeassa kokoamisessa; toiseksi — ja tämä on erittäin tärkeää — menestys maatalouden ja teollisuuden välisessä tavaravaihdossa ja tuotteiden vaihdossa, menestys maatalouden ja teollisuuden välisen kierron alalla.

Tämä on kaikkein elintärkeintä, kiireellisesti ja ehdottomasti välttämätöntä. Se merkitsee kaiken työn tarkastusta ja perustan laskua suuren sähköistämissuunnitelman toteuttamiselle. Sähköistämisen pohjalla voidaan jälleenrakentaa suurteollisuus ja kulkulaitos siinä laajuudessa ja sellaisella teknillisellä perustalla, että nälänhätä ja kurjuus voitetaan lopullisesti ja ainiaaksi.

Pitää koota elintarvikevero sataprosenttisesti ja sitten vielä sama määrä elintarvikkeita vaihtamalla vapaasti maataloustuotteiden ylijäämiä teollisuustuotteilla. Se ei tietysti voi onnistua heti kaikkialla, mutta se meidän kaikkien on itsellemme asetettava lähiajan tehtäväksi ja me voimme sen suorittaa hyvin lyhyessä ajassa, jos käsitämme oikein taloutemme tilan ja ryhdymme kohentamaan sitä kaikella tarmolla ja oikealla tavalla. Jokaisen kuvernementin, jokaisen ujestin, jokaisen aluekeskuksen ja jokaisen autonomisen tasavallan kaikkien paikallisten viranomaisien, kaikkien paikallisten virastojen on toimittava yhteisvoimin ja yhteisymmärryksessä, saatava työ käyntiin niin, että ylijäämien vaihto edistyisi. Kokemus näyttäköön sitten, missä määrin tuota vaihtoa voidaan edistää lisäämällä suurten sosialististen teollisuuslaitosten tuotantoa ja valtion tuotteiden kuljetusta vaihdon piiriin; missä määrin voidaan kannustaa ja kehittää paikallista pienteollisuutta; mitä osaa tulevat esittämään osuustoiminta ja yksityiskauppa, liikeyrittäjät ja kapitalistit, jotka ovat valtion luetteloissa — on kokeiltava kaikkia ja kaikinlaisia menetelmiä, kehittäen voimakkaasti paikallista aloitteellisuutta. Edessämme on uusi tehtävä, jota ei ole vielä yritetty ratkaista missään muualla; me ratkaisemme tuota tehtävää olosuhteissa, joissa sodanjälkeinen rappiointila tekee mahdottomaksi laskea tarkoin voimavaramme ja määrätellä etukäteen, missä määrin jaksavat jännittää voimiaan työläiset ja talonpojat, jotka ovat antaneet tavattoman raskaita uhreja saavuttaakseen voiton tilanherroista ja kapitalisteista. Meidän pitää soveltaa rohkeammin ja laajemmin erilaisia menetelmiä, käydä asiaan käsiksi eri puolilta, sallia eriasteista pääoman ja yksityiskaupan leviämistä pelkäämättä tietynlaista kapitalismin juurtumista, kunhan vain saamme vaihdon viipymättä laajenemaan ja siten elvyttämme sekä maatalouden että teollisuuden, laskemme käytännön kokemuksen pohjalta, mitä voimavaroja maalla on käytettävissään ja millä keinoin voidaan varmimmin parantaa työläisten ja talonpoikien asemaa taloudellisen rakennustyön edelleen laajentamiseksi ja varmistamiseksi, sähköistämissuunnitelman toteuttamiseksi.

Kuinka paljon talonpojat ovat veron lisäksi vaihtaneet maatalouden ylijäämiä pienteollisuuden ja yksityiskaupan

tuotteisiin ja kuinka paljon valtion tuomiin tuotteisiin? — siinä ovat ne kaksi kysymystä, joiden tulee ennen kaikkea kiinnostaa jokaista taloudellisen rakennustyön alalla toimivaa neuvostotyöntekijää. Siinä ovat ne lähimmät peruslinjat, joilla meidän on saavutettava suurinta menestystä ja joiden mukaan tulemme mittaamaan työn menestyksellisyiden tasoa ja sitten päättelemään, miten nimenomaan on käytävä käsiksi seuraaviin tehtäviin. Kaikki taloudellisen rakennustyön kysymykset yleensä on ratkaistava sopu-soinnussa näiden kahden ensivuoroisen kysymyksen kanssa.

Jotta tämä sopusointuinen ratkaiseminen kävisi päinsä, jotta voitaisiin edistää ja kannustaa mahdollisimman laajasti paikallista aloitteellisuutta, itsenäistä ja voimaperäistä paikallista toimintaa, jotta voitaisiin paikallisen kokemuksen ja paikallisen tarkkailun avulla valvoa keskuslaitosten työtä sekä päinvastoin ja vapautua siten virastokankeudesta ja byrokratiasta, Työ- ja Puolustusneuvosto on päättänyt (ks. erikseen päätöksen tekstiä):

ensiksikin perustaa kaikkialle taloudellisia neuvottelukuntia, joiden tehtävänä on kaikkien taloudellisten kansankomissariaattien paikallisten elinten työn yhtenäistäminen

ja toiseksi säätää paikallisille taloudellisille neuvottelukunnille oikean selontekojärjestyksen, jonka tarkoituksena on kokemuksen vaihto, kilpailun järjestäminen ja, mikä tärkeintä, keskusvirastojen toimintamenetelmien ja rakenteen oikeellisuuden tarkastaminen paikallisen työn ja sen tulosten kautta.

Paikalliset taloudelliset neuvottelukunnat on järjestettävä TPN:n (Työ- ja Puolustusneuvoston) malliin ja niiden tulee olla samanlaisissa suhteissa paikallisiin toimeenpaneviin komiteoihin kuin TPN on Kansankomissaarien Neuvostoon. TPN toimii Kansankomissaarien Neuvoston komission oikeuksilla; kun tällöin TPN:n jäsenet valitaan Kansankomissaarien Neuvoston jäsenistä, syntyy molempien laitosten työssä täydellinen yhteisymmärrys, poistetaan niiden väliltä kaikkinaisen hankauksen mahdollisuus, työ nopeutuu ja koneisto on yksinkertainen, sillä TPN ei perusta mitään koneistoa, vaan toimii eri hallinnonalojen koneistojen välityksellä, pyrkien yksinkertaistamaan niitä ja yhtenäistämään niiden työtä.

Kuvernementtien talousneuvostoilla tulee olla samanlainen suhde kuvernementin toimeenpanevaan komiteaan; käytännössä asia järjestyykin juuri niin. Sitä paitsi, vahvistaessaan toimeensa alueiden ja piirikuntien talousneuvostojen jäseniä ja puheenjohtajia TPN pyrkii ottamaan huomioon paikallisten työntekijäin kokemuksen ja antamaan vahvistuksen vasta neuvoteltuaan heidän kanssaan. Alueiden talousneuvostojen tietysti pitää pyrkiä ja ne pyrkivät yhtenäistämään toimintansa kuvernementtien talousneuvostojen kanssa, huolehtien siitä, että kuvernementtien talousneuvostot osallistuisivat mahdollisimman laajasti alueen talousneuvoston työhön, olisivat tietoisia ja kiinnostuneita siitä. Tuskin lienee ajankohtaista määritellä nyt heti kaikki nuo keskinäissuhteet: kokemusta on vielä vähän ja sellaisesta määrittely-yrityksestä saattaisi syntyä vain aito byrokraattinen luomus. Tarkoituksenmukaisempaa on antaa käytännön ensin muovata sopivat suhteiden muodot (TPN on työskennellyt Kansankomissaarien Neuvoston rinnalla lähes vuoden eikä sillä ole oikeastaan minkäänlaista ohjesääntöä). Noiden muotojen ei tarvitsekaan alussa olla ehdottoman vakiintuneita: muotojen moninaisuus on suotavaa, hyödyllistä ja välttämätöntäkin, jotta voitaisiin tarkemmin tutkia ja täydellisemmin vertailla erilaisia keskinäissuhteiden järjestelmiä.

Ujestien ja volostien talousneuvostot tulee järjestää samoin perustein — luonnollisesti tällöin ovat mahdollisia kaikenlaiset perustyyppin muunnokset, toisin sanoen, toimeenpanevat komiteat voivat itse hoitaa kaikkia taloudellisen neuvottelukunnan tehtäviä ja velvollisuuksia, ne voivat pitää „hallinnollisia” tai „taloudellisia” istuntojaan taloudellisen neuvottelukunnan istuntoina, voivat asettaa (esimerkiksi volosteissa ja joskus myös ujesteissa) erikoisia valiokuntia tai määrätä varta vasten nimitettyjä henkilöitä hoitamaan taloudellisen neuvottelukunnan kaikkia tai muutamia tehtäviä ja niin edelleen ja niin pois päin. Alimmiksi soluiksi on katsottava *kyläkomiteat*, niiden tulee toimia TPN:n alimpina eliminä maaseudulla. Kansankomissaarien Neuvosto on jo vahvistanut lain kyläkomiteain oikeuksien vastaavasta laajentamisesta ja niiden sekä kyläneuvostojen välisten suhteiden määrittelystä ja laki on julkaistu 28.V. 1921. Kuvernementtien toimeenpanevien komiteain velvollisuutena on laatia alustavasti kullekin paikka-

kunnalle parhaiten sopivat säännöt, joilla ei supisteta, vaan ehdottomasti *laajennetaan* yleensä „paikallista” ja *erittäin-*
kin alimpien solujen pyrkimystä omatoimisuuteen.

Teollisuusalueiden ujesteissa ja asutuskeskuksissa TPN:n peruseliminä tulee toimia piiri- ja tehdaskomiteoiden tai tehtaiden hallintojen — riippuen siitä, joudutaanko tekemisiin yhden tai useamman teollisuusalan kanssa. Joka tapauksessa työn *yhdistäminen* ujestien ja volostien toimeenpanevain komiteain ja kyläkomiteain työhön *koko* paikallisen talouselämän johtamiseksi on muodossa tai toisessa ehdottomasti tarpeellista.

Edelleen. Kysymys paikallisten elinten oikeasta selonteosta TPN:lle käy poikkeuksellisen tärkeäksi, sillä eräs pahimpia puutteita, josta kärsimme, on se, että meiltä puuttuu käytännön kokemuksen tutkimusta, kokemusten vaihtoa, vastavuoroista tarkastusta — keskuksen määräysten tarkastusta paikallisen käytännön avulla ja paikallisen käytännön tarkastusta keskusjohdon taholta. Lakien ja keskuksen määräysten toimeenpanon valvonta maaseudulla on tärkeimpiä keinoja taistelussa byrokratiaa ja virastokankeutta vastaan. Sitä varten tarvitaan selostuksia, jotka julkaistaan *kaikkien tiedoksi* ja joiden laadintaan on ehdottomasti saatava *laajemmin mukaan puolueettomia* ja hallintoalaan kuulumattomia henkilöitä. Esimerkiksi aikakauslehti „Nashe Hozjaistvo”, „Tverin kuvernementin talousneuvoston kahdesti kuukaudessa ilmestyvä äänenkannattaja” (№ 1, 15. IV. 1921; № 2, 30. IV. 1921) osoittaa, että maaseutupaikkakunnilla tunnetaan tarvetta tutkia, valaista ja julkaista taloudellisen kokemuksemme yhteenvetoja, ja lehti löytää oikeat menetelmät tuon tarpeen tyydyttämiseksi. Kaikissa kuvernementeissa ei tietysti voida ainakaan lähimpien kuukausien aikana perustaa aikakauslehteä eikä kaikkialla voida julkaista sitä kahdesti kuukaudessa 3000 kappaleen painoksina, kuten Tverissä tehdään. Mutta ei ainoastaan jokaisessa kuvernementissa, vaan myös jokaisessa ujestissa voidaan — ja täytyy — laatia kerran kahdessa kuukaudessa (aluksi voidaan sallia poikkeuksena pitempikin väliaika) selostus paikallisesta työstä talouselämän alalla ja painattaa sitä, sanokaamme, 100—300 kappaletta. Näin vähäistä työtä varten löytyy varmasti kaikkialla paperia ja kirjapainoja, jos vain tajuamme tämän työn tärkeyden ja ajankohtaisuuden, jos käsitämme, että

tätä tarvetta varten pitää ottaa paperia monilta laitoksilta, jotka painattavat joukoittain tarpeettomia tai kaikkea muuta kuin ensivuorossa tarvittavia tuotteita. Jos ladotaan pienellä kirjasinlajilla ja painetaan kahtena palstana (kuten tveriläiset toverit tekevät); jos käsitetään se yksinkertainen totuus, että jo satakin kappaletta, kun saatetaan kappale jokaiseen kuvernementin kirjastoon ja jokaiseen suureen yleisvaltakunnalliseen kirjastoon, antaa tosin niukan, mutta silti *varman* mahdollisuuden tutustua kokemukseen ja ottaa se varteen *koko Venäjän* mitassa — jos se käsitetään, niin tämän asian toteuttamismahdollisuus ja kiireellisyys käyvät selväksi.

Kokemuksen todellinen varteenotto, kokemuksen todellinen vaihto ja kaikkien etevien ja kyvykkäiden puolueettomien järjestäjien saaminen mukaan työhön on mahdotonta, ellei selostuksia painateta säännöllisesti, vaikkapa aivan minimaalisinakin painoksina. Siihen voidaan ja pitää päästä viipymättä.

Selostuksia laadittaessa tulee vastaukset kysymyksiin antaa mahdollisimman lyhytsanaisesti, mutta tarkasti. Kysymykset jakaantuvat neljään ryhmään: ensimmäinen ryhmä käsittää sellaiset kysymykset, jotka nykyisin asetetaan erikoisesti etusijalle. Niihin vastaaminen on jokaisessa selostuksessa pakollista ja vastauksen pitää olla mahdollisimman yksityiskohtainen ja tarkka. Se on välttämätöntä varsinkin siksi, että tällä kysymysryhmällä on ujestien valtavan enemmistön kannalta erittäin oleellinen ja nykytärkeä merkitys nimenomaan tänä ajankohtana. Ujestien ja piirien vähemmistön, nimenomaan puhtaasti teollisuusujestien ja -piirien kohdalla nousevat etusijalle toisenlaatuiset kysymykset. Toiseen ryhmään kuuluvat kysymykset, joihin vastaaminen on niin ikään pakollista jokaisessa selostuksessa, mutta hyvin usein vastaus niihin voidaan ja tulee esittää yhteenvetona niistä selostuksista, jotka on jo lähetetty vastaaville hallintolaitoksille. TPN:lle lähetettävässä selostuksessa on tällaisissa tapauksissa aina välttämättä osoitettava: selostukset lähetetty silloin ja silloin, niihin ja niihin virastoihin, lyhyt yhteenveto suoritetusta työstä voidaan mainittujen selostusten mukaan ilmaista niillä ja niillä numeroilla. Tällaiset vastaukset ovat TPN:lle välttämättömiä eri hallinnonalojen tarkastusta varten sekä myös sitä varten, että saataisiin yhteenvetonumeroita, jotka

kuvastavat saavutettuja tuloksia elintarvike- ja polttoainehankintojen, teollisuuden y.m. aloilla. Kolmannen ryhmän kysymykset ovat sellaisia, joihin *ei* joka selostuksessa ole välttämätöntä vastata. Vastaukset niihin ovat pakollisia vain alussa, t.s. ensimmäisessä selostuksessa, ja seuraaviin merkitään vain lisääineisto ja uusi aineisto sikäli kuin uutta aineistoa kertyy. Monissa tapauksissa näihin kysymyksiin ei ole mitään vastattavaa joka toinen kuukausi. Neljäs ryhmä käsittää kaikenlaiset lisäkysymykset, joita ei osoiteta edeltäkään eikä aseteta keskuksen taholta, vaan joita herää itse paikalla. Tämän ryhmän kysymyksiä laativat paikalliset virastot ilman mitään rajoituksia. On itseltään selvää, että kysymykset, jotka sisältävät valtiosalaisuuksia (sotilaallisuontoiset tai sotatoimiin ja valtion suojeluun j.n.e. liittyvät) on erotettava erilliseen selostukseen, jota ei julkaista, vaan lähetetään ainoastaan TPN:lle salaisena selontekona.

Siirtykäämme kysymysten luetteloon:

ENSIMMÄINEN KYSYMYSRYHMÄ

1. TAVARANVAIHTO TALONPOIKAISTON KANSSA

Tämä on nykyään tärkeydeltään sekä ajankohtaisuudeltaan ensimmäinen kysymys. Ensiksikin ilman armeijan ja kaupunkien työläisten oikeaa ja täydellistä varustamista elintarvikkeilla valtio ei voi yleensä harjoittaa taloudellista rakennustyötä, ja tavaravaihdon tulee muodostua tärkeimmäksi elintarvikkeiden hankintakeinoksi. Toiseksi tavaravaihto on teollisuuden ja maatalouden välisten oikeiden keskinäissuhteiden koetin sekä samalla perusta koko sille työlle, jota tehdään edes kutakuinkin oikein toimivan rahajärjestelmän luomiseksi. Kysymykseen tavaravaihdosta (mukaan laskettuna myös tuotteiden vaihto, sillä valtion tuote — sosialistisen tehtaan tuote, joka vaihdetaan talonpojan tuottamiin elintarvikkeisiin, ei ole tavaraa taloustieteellisessä merkityksessä, ainakaan se ei ole pelkkää tavaraa, ei enää tavaraa, se lakkaa olemasta tavaraa), kysymykseen tavaravaihdosta on nyt kiinnitettävä kaikkien talousneuvostojen, kaikkien taloudellisen rakennustyön elinten päähuomio.

Tavaravaihtoon valmistautuminen? Mitä nimenomaan on tehty tämän valmistelun alalla? Mitä on tehnyt Elin-

tarvikekomissariaatti? Mitä osuustoimintajärjestöt? Siihen tarvittavien osuusmyymälöiden määrä? Onko niitä joka volostissa? Monessako kylässä? Varastot tavaravaihtoa varten? Hinnat „vapailla” markkinoilla? Viljan ja muiden maataloustuotteiden ylijäämät? Onko kokemusta tavaravaihdon alalla ja minkälaista? Yhteenvedot ja tulokset? Taistelu tavaravaihtovarastojen ja elintarvikkeiden varastelua vastaan? (erityisen tärkeä pykälä, joka vaatii, että *jokainen varkaustapaus* on selvitettävä).

Suola ja lamppuöljy tavaravaihdon esineinä? Kangastavara? Muut tuotteet? Mitä tarvitaan kipeimmin? Mistä talonpoika kärsii suurinta puutetta? Mitä voitaisiin saada paikallisen pientuotannon, kotiteollisuuden tuotteina? Tai kehittämällä paikallista teollisuutta?

Tavaravaihdon järjestelyä ja sen tuloksia koskevilla numeroilla ja asiatiedoilla on mitä suurin merkitys yleisvaltakunnallisen kokeilun suoritukselle.

Ovatko Elintarvikekomissariaatin, joka on tavaravaihdon valvonta- ja tarkkailuelin, ja osuuskuntien, s.o. tavaravaihtoa suorittavan elimen väliset suhteet oikeat? Minkälaiset nimenomaan nuo keskinäissuhteet ovat käytännössä? millaisina ne ilmenevät maaseutupaikkakunnilla?

Yksityiskaupan esittämä osa tavaravaihdossa? Missä laajuudessa nimenomaan yksityiskauppa on kehittynyt tai kehittyä? Kauppiaiden luku, heidän kauppavaihtonsa tärkeimpien tuotteiden osalta? erityisesti elintarvikkeiden osalta?

2. VALTION SUHDE KAPITALISTEIHIN

Tavaravaihto ja kauppavapaus merkitsevät väistämättömästi kapitalistien ja kapitalististen suhteiden ilmaantumista. Sitä ei tarvitse pelätä. Työväenvaltiolla on käytettävissään riittävästi keinoja pysyttääkseen noiden pientuotannon oloissa hyödyllisten ja tarpeellisten suhteiden kehityksen *yksinomaan kohtuuden rajoissa* ja valvoakseen noita suhteita. Tässä on nyt tärkeää nimenomaan se, että tutkitaan tarkoin ilmiön mittasuhteet ja löydetään sopivat (ei-vaikeuttavat tai oikeammin: ei-kieltävät) valtion valvonta- ja luettelointimenetelmät.

Missä mitassa nimenomaan kehittyä yksityiskauppa sen johdosta, että elintarvikkeiden luovutusvelvollisuus on

korvattu verolla? Voidaanko siitä pitää kirjaa vai ei? Onko se vain keinottelijain satunnaista kaupustelua vai myös oikeata kauppaa? Sen rekisteröinti ja rekisteröinnin tulokset?

Yksityisyritteliäisyys: onko tapauksia, jolloin kapitalistit tai liikkeenharjoittajat olisivat halukkaita ottamaan vuokralle joitakin yrityksiä tai laitoksia? tai kauppahuoneistoja? Tarkka luettelo sellaisista tapauksista ja niiden erittely? Miten on järjestetty kauppatoimien kokonaisarvon määrittely, vaikkapa likipitäen? Samoin vuokraajien ja välittäjien tilinpito, jos heitä on?

Onko ollut välityskaupan luontoisia ehdotuksia? Tuotteiden hankintaa, niiden ostelua valtiolle määräprosenttia vastaan? Tai myyntiä ja jakelua? Tai teollisuuslaitosten perustamista?

Kotiteollisuus, miten sen asema on muuttunut elintarvikeveron tultua voimaan? Sen kehitysaste yleensä? Tietojen lähde?

3. OMA-ALOITTEISUUDEN KANNUSTAMINEN TAVARANVAIHDON JA YLENSÄ TALOUDELLISEN RAKENNUSTYÖN ALALLA

Tämä kysymys liittyy kiinteästi edelliseen. Aloitteellisuuden kannustaminen voi usein tapahtua niin, ettei siihen liity kapitalistisia suhteita. Miten sitä pitäisi kannustaa? — tämä kysymys on talousneuvostojen ja yleensä kaikkien taloudellista rakennustyötä hoitavien elinten asetettava itselleen. Tehtävä on vielä niin uusi, että tuskin voitaneen nyt antaa täsmällisiä ohjeita. Kysymys on siitä, että omistetaan tälle asialle suurta huomiota, tuetaan kaikkinaista taloudellista aloitteellisuutta, perehdytään huolellisesti käytännön kokemukseen ja tehdään se tunnetuksi koko valtakunnan mitassa.

Pienviljelijän maksaessa veronsa valtiolle ja ryhtyessä tavaravaihtoon valtion kanssa, sosialistisen tehtaan kanssa, muodostuu sellainen taloudellinen tilanne, että se vaatii ehdottomasti valtiolta ja nimenomaan sen paikallisilta elimiltä aloitteellisuuden, omatoimisuuden kaikinpuolista tukemista. Paikallisten virastojen havaintojen ja kokemuksen vaihto tekee mahdolliseksi koota aineistoa ja ehkä myöhemmin täydentää tätä ylimalkaista ja puutteellisesti määriteltyä kysymystä useilla esimerkeillä ja yksityiskohtaisilla ohjeilla.

4. ERI HALLINNONALOJEN TALOUDELLISEN TYÖN YHTENÄISTÄMINEN
PAIKALLISTEN HALLINTOYKSIKKÖJEN: VOLOSTIEN, UJESTIEN
JA KUVERNEMENTTIEN PUITTEISSA

Yhtenä taloudellista rakennustyötä haittaavista suurista epäkohdista on se, ettei eri hallinnonalojen työtä maaseutu-paikkakunnilla yhtenäistetä. Tähän asiaan on kiinnitettävä erittäin suurta huomiota. Talousneuvostojen tehtävänä on poistaa sellainen epäyhtenäisyys ja kehittää paikallisten virastojen itsenäisyyttä. On koottava käytännöstä esimerkkejä, jotta saataisiin asiat paremmalle kannalle ja ne tapaukset, joissa on saavutettu menestystä, asetettaisiin esikuvaksi kaikille. Kun esimerkiksi vallitsi äärimäinen puute elintarvikkeista, silloin oli luonnollista ja kiertämätöntä, että rajoitettiin mitä suurimmassa määrin paikallista itsenäisyyttä kootun leipäviljan kulutuksen suhteen. Asianmukaisen valvonnan alaisena ja viljavarastojen kasvaessa tuota itsenäisyyttä pitää laajentaa. Sillä keinoin voidaan ja pitää vähentää byrokratiaa, supistaa kuljetuksia, kannustaa tuotantoa, parantaa työläisten ja talonpoikien asemaa. Elintarvikkeet, paikallinen pienteollisuus, polttoaineet, valtakunnallinen suurteollisuus j.n.e.— kaikki nämä alat liittyvät kiinteästi toisiinsa, ja niiden karsinointi „hallinnonaloittain”, mikä on välttämätöntä valtion hallinnon kannalta, tuottaa vahinkoa, ellei toimita jatkuvasti työn yhtenäistämiseksi, hankausten, vitkuttelun, hallinnollisen ahdaskatseisuuden ja virastokankeuden poistamiseksi. Itse paikalla, lähempänä työläisiä ja talonpoikia, nuo epäkohdat näkyvät paremmin, ja paikallisten työntekijäin tulee kokemuksia vaihtamalla myös keksiä keinot noiden epäkohtien poistamiseksi.

Missä ja miten nimenomaan on ilmennyt paikallisten neuvostotilojen, metsäkomiteoiden, ujestien maaosastojen, kansantalousneuvostojen y.m. toiminnan yhtenäistäminen? — juuri tähän kysymykseen on saatava ehdottomasti tarkat, huolella kootut ja seikkaperäiset vastaukset.

Miten on rangaistu työntekijöitä, jotka ovat tyydyttäneet paikallisia tarpeita keskuksen vahingoksi ja keskuksen käskyjen vastaisesti? Rangaistujen nimet? Väheneekö tällaisten rikkomusten määrä? Onko rankaisutoimenpiteitä kovennettu ja miten nimenomaan?

5. TYÖLÄISTEN — JA 6. TALONPOIKIEN ASEMAN PARANTAMINEN

Kaikki taloudellisen rakennustyön menestykset parantavat työläisten ja talonpoikien asemaa. Mutta ensiksikin myös tässä asiassa hallinnollinen karsinoituminen ja epäyhtenäisyys tuottavat paljon vahinkoa. Ja toiseksi nämä kysymykset on otettava erikseen, jotta voitaisiin huolellisesti seurata tällä alalla saavutettuja tuloksia. Mitä nimenomaan on saavutettu? Nimenomaan miten? Vastaukset näihin kysymyksiin ovat välttämättömiä.

Monivuotisesta sodasta, ensin imperialistisesta sodasta ja sitten kansalaissodasta johtuva väsymys ja useasti suoranainen nääntymys on niin suuri, että erittäin tarmokkaat ponnistukset työläisten ja talonpoikien aseman parantamiseksi ovat ehdottoman välttämättömiä. Ei tehdä lähes tulkoonkaan kaikkea sitä, mitä voitaisiin ja pitäisi tehdä jopa meidän niukkojen mahdollisuuksiemme puitteissakin. Eivät läheskään kaikki hallinnonalat ja laitokset kiinnitä siihen kaikkea huomiotaan. Siksi paikallisen kokemuksen huomioiminen ja tutkiminen tässä suhteessa on mitä kiireellisintä, välttämätön asia. Selostuksien tästä kysymyksestä tulee olla mahdollisimman tarkkoja, täydellisiä ja huolellisesti laadittuja: silloin nähdään heti, missä ja mitkä hallinnonalat jäävät eniten jälkeen. Silloin voimme yhteisvoimin saada pikemmin aikaan parannuksen.

7. VALTION TYÖNTEKIJÄIN PIIRIN LAAJENTAMINEN
TALOUDELLISEN RAKENNUSTYÖN ALALLA

Tätä laajentamista me tarvitsemme erityisesti, mutta havaitsemme kovin vähän järjestelmällistä pyrkimystä sellaiseen laajentamiseen. Kapitalismin aikana eräät „isännät” pyrkivät — salassa toisilta ja tehden toisilleen jalkakampeja — hankkimaan itselleen hyviä työnvalvoja, isännöitsijöitä ja johtajia; he tekivät sitä vuosikymmeniä ja vain muutamat harvat parhaiten järjestetyt „firmat” pääsivät siinä hyviin tuloksiin. Nyt „isäntänä” on työläisten ja talonpoikien valtio ja sen on ryhdyttävä laajasti, suunnitelmallisesti, järjestelmällisesti ja avoimesti valikoimaan parhaita työntekijöitä taloudellisen rakennustyön alalle, monipuolisia ja erikoistuneita, paikallisiin ja valtakunnallisiin mittasuhteisiin sopivia johtajia sekä järjestäjiä. Me tapaamme vielä tuhkatieheässä Neuvostovallan alku-

kauden, nimittäin äärimmäisen ankaran kansalaissodan ja hillittömän sabotaasin kauden peruja, jotka ilmenevät siinä, että kommunistit sulkeutuvat ahtaaseen johtavien piiriin, pelkäävät tai eivät osaa vetää mukaan työhön riittävässä määrin puolueeseen kuulumattomia.

On ryhdyttävä kiireellisesti ja kaikin voimin korjaamaan tätä epäkohtaa. Työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön joukosta nousee esiin paljon kyvykkäitä ja rehellisiä puolueeseen kuulumattomia henkilöitä, joita pitää asettaa korkeampiin toimiin taloudellisen rakennustyön alalla, samalla kun säilytetään välttämätön valvonta ja ohjaus kommunistien käsissä. Toisaalta tarvitaan myös kommunistien toiminnan valvontaa puolueeseen kuulumattomien taholta; sitä varten pitää saada taatusti rehellisten puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien ryhmiä mukaan sekä Työläis- ja talonpoikaisinspektion työhön että myös käyttää heitä mihinkään virkoihin nimittämättä epävirallisesti apuna työn valvonnassa ja arvioinnissa.

Paikallisten virastojen, varsinkin volosti-, ujesti- ja piiri- virastojen, jotka tuntevat parhaiten työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kokoonpanon, on selostuksissaan annettava Työ- ja Puolustusneuvostolle *luettelot* puolueeseen kuulumattomista, jotka ovat todistaneet rehellisyytensä työssä tai nousseet yksinkertaisesti esille puolueettomissa konferensseissa tahi nauttivat kiistatonta arvonantoa tehtaalla, kylässä, volostissa j.n.e.— ja sitten osoitettava, mitä työtä mainitut henkilöt suorittavat taloudellisen rakennustyön alalla. „Työksi” tulee tällöin laskea sekä toimien hoitaminen että *osallistuminen valvontaan tai tarkastukseen ilman mitään varsinaisia virkoja*, samoin säännölliset epäviralliset neuvottelut y.m.s.

Säännölliset vastaukset näihin kysymyksiin ovat pakollisia. Ilman sitä sosialistinen valtio ei voi nostattaa oikealla tavalla joukkoja taloudelliseen rakennustyöhön. Uusia, rehellisiä ja uskollisia työntekijöitä meillä on. Heitä on puolueeseen kuulumattomien keskuudessa paljon. Me emme tunne heitä. Vain paikallisten selostusten avulla heidät saadaan esille, voidaan kokeilla heitä laajemmalla ja vähitellen laajenevalla työsaralla ja siten poistaa sellainen paha kuin kommunististen solujen eristäytyminen joukoista, mitä ilmenee monilla paikkakunnilla.

**8. MENETELMÄT BYROKRATIAN JA VIRASTOKANKEUDEN HÄVITTÄMISEKSI
JA ASIASSA SAAVUTETUT TULOKSET**

Todennäköisesti useimmat vastaukset tähän kysymykseen tulevat olemaan ensi aikoina hyvin yksinkertaisia: ei mitään menetelmiä eikä mitään tuloksia. Neuvostojen VIII yleisvenäläisen edustajakokouksen päätökset on luettu ja unohdettu.

Mutta vaikka asiointila on tältä osalta surkuteltava, emme aio suinkaan ottaa esimerkkiä niistä, jotka antautuvat epätoivoon ja viittaavat kaikelle kintaalla. Me tiedämme, että Venäjällä byrokratia ja virastokankeus johtuvat ennen muuta kulttuuritasosta ja sodan aiheuttaman äärimmäisen köyhtymisen ja kurjistumisen seurauksista. Tais-telu byrokratian ja virastokankeuden pahaa vastaan voi olla tuloksellista vain silloin, kun sitä käydään suurella sitkeydellä vuosikausia. Siksi ei pidä antautua epätoivoon, vaan on aloitettava työ yhä uudelleen ja uudelleen, jatkettava sitä, mikä on jäänyt kesken, kokeiltava erilaisia keinoja päämäärän saavuttamiseksi.

Työläis- ja talonpoikaisinspektion uudelleenjärjestäminen; otettava mukaan puolueeseen kuulumattomia niin tuon inspektion kautta kuin myös sen ohella; oikeustoimenpiteet; toimihenkilöiden lukumäärän supistaminen ja näiden valinta; hallinnonalojen työn tarkastus ja yhtenäistäminen ja niin edelleen. Kaikkia näitä toimenpiteitä, kaikkea mitä Neuvostojen VIII edustajakokouksen päätöksissä on osoitettu, kaikkia lehdistössä mainittuja toimenpiteitä ja menetelmiä on kokeiltava, vertailtava ja tutkittava järjestelmällisesti, johdonmukaisesti, toistamiseen ja moneen kertaan.

Kuvernementtien talousneuvostojen ja kaikkien muidenkin elimien, jotka yhdistävät ja johtavat taloudellista rakennustyötä eri paikkakunnilla, tulee vaatia lain määräämien ja käytännön kokemuksen sanelemien toimenpiteiden toteuttamista. Pitää koota paikallisen kokemuksen antamaa aineistoa. Vaikka ensi aluksi olisi kuinka vaikeaa totuttaa vastaamaan tarkasti, täydellisesti ja aikanaan, niin vastaus mainittuun kysymykseen on saatettava Työ- ja Puolustusneuvostolle. TPN on pääsevä siihen. Ja työ tuottaa epäilemättä hyviä tuloksia, vaikkakaan ei niin pian kuin toivoisivat ne, jotka muuttavat hyvin usein „byrokratian hävittämisen” sanahelinäksi (tai toistelevat valko-

kaartilais-eserräläisiä ja myös menshevistisiä juorupuheita) sen sijaan, että pyrkisivät määrätietoisesti ja sitkeästi soveltamaan konkreettisia toimenpiteitä.

TOINEN KYSYMYSRYHMÄ

9. MAATALOUDEN KOHOTTAMINEN: a) TALONPOIKAISTALOUS;
b) NEUVOSTOTILAT; c) KOMMUUNIT; d) ARTELIT; e) OSUUSKUNNAT;
f) MUUT YHTEISTALOUDEN MUODOT

Aivan lyhyet yhteenvedot, joissa osoitetaan virkatietä lähetettyjen selostusten sisältämät numerotiedot ja kunkin selostuksen lähetyaika.

Yksityiskohtaisemmat tiedot — ei joka selostuksessa, vaan ajoittain, kerran 4—6 kuukaudessa j.n.e.— paikallisen talouden tärkeimmistä puolista, tutkimusten yhteenvedoista ja tärkeimmistä toimenpiteistä, mainiten ehdottomasti niiden antamien tulosten tarkastuksesta.

Vähintään 2 kertaa vuodessa tarvitaan välttämättä tarkat tiedot erityyppisten kollektiivitalouksien lukumäärästä (yhteistaloudet *b—f*) luokiteltuina tunnetusti hyviin, keskinkertaisiin ja epätydyttäviin. Yksi tyypillinen talous kustakin kolmesta viimeksimainitusta ryhmästä on vähintään kahdesti vuodessa kuvailtava yksityiskohtaisesti esittäen tarkoin kaikki tiedot tarkastelun kohteena olevasta taloudesta, sen suuruudesta, sijainnista, tuotannon tulokista, sen talonpoikaistaloudelle antamasta avusta j.n.e.

10. TEOLLISUUDEN KOHOTTAMINEN: a) YKSINOMAISESTI KESKUKSEN JOHDON ALAINEN SUURTEOLLISUUS; b) OSITTAIN TAI KOKONAAN PAIKALLISTEN ELINTEN JOHDON ALAINEN SUURTEOLLISUUS;
c) PIENTEOLLISUUS, KÄSI- JA KOTITEOLLISUUS Y.M.S.

Vastausten tulee olla samankaltaisia kuin edellisenkin pykälän kohdalla. Tällöin *a*-ryhmän suhteen paikallisten elinten, jotka seuraavat läheltä ja välittömästi suurten valtakunnallista luokkaa olevien laitosten elämää ja työtä, niiden vaikutusta ympäristön väestöön ja paikallisen väestön suhtautumista niihin, on jokaisessa selostuksessa annettava ehdottomasti tietoja näistä tuotantolaitoksista, siitä, miten paikalliset elimet auttavat niitä, minkälaisia tuloksia tuosta avusta on, miten sellaiset tuotantolaitokset auttavat paikallista väestöä, mitä nuo laitokset kipeimmin tarvitsevat, mitä epäkohtia on niiden toiminnan järjestyksessä j.n.e.

II. POLTTOAINEET: a) HALOT; b) HIILI; c) ÖLJY; d) PALAVAKIVI;
e) MUUT POLTTOAINEET (JÄTEPOLTTOAINEET J.N.E.)

Samoin kuin kahden edellisen kysymyksen kohdalla: aivan lyhyet yhteenvedot, joihin liitetään virkateitse lähetettyjen selostusten numerotiedot ja osoitetaan välttämättä aika, milloin selostukset on annettu.

Seikkaperäiset tiedot erikoisen tärkeistä asioista, siitä, mikä menee hallinnonalan puitteiden ulkopuolelle, paikallisesta työn yhtenäistämisestä j.n.e.

Erikoisen suurta huomiota on kiinnitettävä polttoaineiden säästöön. Mihin toimenpiteisiin on ryhdytty? Mihin tuloksiin on päästy?

12. ELINTARVIKKEET

Elintarvikeasiain komissariaatille tehtyjen selostusten yleiset yhteenvedot noudattaen edellämainittuja ehtoja.

Kasvitarhaviiljely sekä esikaupunkialueiden (tehdaslaitoksille kuuluva) maatalous. Tulokset siitä.

Paikallinen kokemus koululaisten ja lasten ruokailun, ruokaloiden, yleensä yhteiskunnallisen ruokailun j.n.e. järjestämisen alalla.

Pakollisessa järjestyksessä on esitettävä tiedot, joista selviää kaksi numeroa: kunkin kahden kuukauden aikana elintarvikkeita saaneiden henkilöiden luku ja jaettujen elintarvikkeiden määrä.

Jokaisessa suuressa kulutuskeskuksessa (suuri tai keski-kokoinen kaupunki, erillisen asutuskeskuksen muodostavat sotilaalliset laitokset j.n.e.) meillä on ruokittavana paljon hyödyttöä väkeä, mukaan lyöttäytyneitä virkamiehiä, pilleskeleviä porvareita ja keinottelijoita y.m.s. On järjestelmällisesti „jahdattava” sellaisia „liikoja” kuluttajia, jotka rikkovat peruslakia: „työätekemätön älköön syökö”. Sitä varten on kullakin tällaisella paikkakunnalla asetettava vastuunalainen tilastotyöntekijä, jonka tehtävänä on tutkia 28/VIII 1920 suoritetun väestönlaskennan numerotietoja sekä juoksevaa tilastoa ja laatia kerran kahdessa kuukaudessa allekirjoituksellaan vahvistettu selostus lioista kuluttajista.

13. RAKENNUSTEOLLISUUS

Samantyyppiset vastaukset kuin edellisetkin. Tällä alalla paikallinen aloitteellisuus ja omintakeisuus ovat erittäin tärkeitä ja niitä on sovellettava erittäin laajasti. Pakollisia ovat seikkaperäiset tiedot tärkeimmistä toimenpiteistä tällä alalla ja niiden antamista tuloksista.

14. MALLIKELPOISET JA TOIVOTTOMAT LAITOKSET

Välttämättä selitys jokaisesta taloudellista rakennustyötä harjoittavasta teollisuus- y.m. laitoksesta tai virastosta, jota voidaan sanoa mallikelpoiseksi tai ainakin kunnostautuneeksi tai menestyksellisesti toimivaksi (ellei ole ainoatakaan mallikelpoista eikä ainoatakaan kunnostautunutta laitosta). Tällaisten laitosten hallinnon kokoonpano (nimet). Hallinnon toimintamenetelmät. Tulokset. Työläisten ja väestön suhtautuminen.

Sama toivottomien ja hyödyttömien laitosten suhteen.

Erittäin tärkeä on kysymys sellaisten laitosten sulkemisesta, jotka eivät ole ehdottoman välttämättömiä (toivottomat; sellaiset, jotka voidaan sulkea siirtämällä niiden työ pienemmälle määrälle suuria laitoksia j.n.e.). Sellaisten „liikojen” laitosten tilastointi, niiden lukumäärä, vähitellen tapahtuva tasavallan vapautuminen niistä.

15. PARANNUKSET TALOUDELLISEN TYÖN ALALLA

Se, mikä on erikoisen tärkeää ja esikuvaksi kelpaavaa erinäisten keksijäin, poikkeuksellisten työntekijäin työssä, heidän nimensä; kokeilut, jotka ovat paikallisten elimien mielestä huomion arvoisia, ja niin edelleen.

16. LUONTOISPALKINTOJEN JAKO

Tämä toimenpide on sosialistisessa rakennustyössä merkitykseltään tärkeimpiä. Työhön mukaan saaminen on sosialismin tärkeimpiä ja vaikeimpia probleemoja.

Käytännön kokemuksen järjestelmällinen kirjaaminen, sen kartuttaminen ja tutkiminen on välttämätöntä.

Kerran kahdessa kuussa on lähetettävä selostukset: kuinka paljon on jaettu luontoispalkintoja? Mitä tuotteita? Millä työalalla? (erikseen metsätyöt ja kaikki muut työt).

Työn yhteenvetojen, sen tulosten, tuotteiden määrän vertailu jaettujen luontoispalkintojen määriin.

Tapaukset, jolloin luontoispalkinto on muuttunut työpal-
kan reserviksi? Jokainen tapaus huomioitava erikseen.

Luontoispalkintojen jako erityisesti kunnostautuneille
tuotantolaitoksille? ja henkilökohtaisesti työläisille? Tarkka
selostus jokaisesta tapauksesta.

Laskelma: löytyisikö jokin sellainen paikallinen tuote,
jota voitaisiin saada (sekä tavaranvaihtoon ulkomaiden
kanssa että erittäin tärkeään käyttöön Venäjällä) lisäämällä
luontoispalkintoja siinä ja siinä laajuudessa? Tällainen
laskelma on erittäin tärkeä, sillä jos se suoritetaan oikein
ja kaikilla paikkakunnilla, me löydämme monia arvokkaita
tuotteita, joita voimme viedä edullisin ehdoin ulkomaille ja
saada voittoa siinäkin tapauksessa, että osa luontoispal-
kinnoista tuodaan ulkomailta.

17. AMMATTILIITOT, NIIDEN OSALLISTUMINEN TUOTANTOON

Ammattiliittojen paikallisten kuvernementtineuvostojen
ja ujestielimien on viipymättä nimitettävä selostusten laa-
tijat ja heidän varamiehensä, joiden tehtävänä on laatia
itsenäisesti tai paikallisen tilastotyöntekijän avustamana
kerran kahdessa kuukaudessa selostus tästä asiasta.

Tuotantopropagandan osalta tarvitaan täsmälliset tiedot
luentojen, joukkokokousten ja mielenosoitusten luvusta,
niiden järjestäjien nimet j.n.e.

Mutta vielä paljon tärkeämpiä kuin tiedot tuotantopropa-
gandasta ovat tiedot tehtaiden ammattiliittokomiteain ja
yleensä ammattiliittojen todellisesta osallistumisesta tuo-
tantoon. Tämän osallistumisen muodot? Kuvaus kustakin
tyypillisestä tapauksesta. Käytännölliset yhteenvedot. Nii-
den laitosten, joissa ammattiliittojen osanotto tuotantoon
on järjestetty hyvin tai mukiinmenevästi, vertailu laitok-
siin, joissa tällaista osallistumista ei ole järjestetty.

Kysymys työkurista on erittäin tärkeä. Tiedot työstä
poissaolojen määrästä ovat pakollisia. Laitosten, joissa on
huono työkuri, vertailu laitoksiin, joissa työkuri on hyvä.

Työkurin kohottamismenetelmät.

Kurinpidolliset toverioikeudet. Kuinka monta ja milloin
perustettu? Montako asiaa käsitellään kuukaudessa?
Yhteenvedot?

18. VARASTELU

Paitsi niitä laitoksia, jotka käsittävät tämän pahan levinneisyyden ja taistelevat sitä vastaan, on sellaisiakin, jotka vastaavat, että „meille uskotussa hallinnossa tai virastossa tai tuotantolaitoksessa varastelua ei ole”, „kaikki on hyvin”.

Tarkat selostukset pakollisia kerran kahdessa kuukaudessa. Kuinka monelta virastolta, laitokselta j.n.e. on saatu tietoja? Kuinka monelta ei?

Lyhyt yhteenveto mainituista tiedoista.

Toimenpiteet varastelun ehkäisemiseksi.

Onko vedetty vastuuseen johtajia? Hallintoja? Tehtaiden ammattiliittokomiteoita? (siitä, etteivät ne ole toimineet riittävän tarmokkaasti varastelun lopettamiseksi).

Tehdäänkö kotitarkastuksia? Sovelletaanko muita valvontatoimenpiteitä, minkälaisia?

Väheneekö varastelu sen johdosta, että on annettu uusi laki tavaravaihdosta ja työläisten valmistamien tuotteiden erään osan luovuttamisesta siinä tarkoituksessa heidän käyttöönsä? Tarkat tiedot siitä.

Paikalliset, t.s. kyseisellä paikkakunnalla sijaitsevat niin valtion omistamat kuin paikallisten elinten omistamat varastot. Lyhyt yhteenveto varastojen tilityksistä ja mainly kunkin tilityksen esittämispäivästä.

Paikallisten viranomaisten antamat tiedot valtakunnallisista varastoista. Varastojen vartiointimenetelmät. Varastelu. Varastojen henkilökunnan lukumäärä j.n.e.

19. SÄKKIMIESTEN* TOIMINTA

Tämän ilmiön mittasuhteet paikallisten tietojen mukaan. Säckimiesaineuksen kokoonpano (ovatko enemmistönä): työläiset? talonpojat? rautatielaitoksen toimihenkilöt? Muut neuvostolaitosten toimihenkilöt? y.m.

Rautateiden ja jokiliikennelaitoksen kunto.

Säckimiesten toimia vastaan tähdätyt toimenpiteet ja niiden tuottamat tulokset.

Miten pidetään luetteloa säckimiehistä ja heidän toimistaan.

* — Tarkoitetaan henkilöitä, jotka kansalaissodan vuosina kävivät maaseudulla hankkimassa joko keinottelutarkoituksessa tai omiksi tarpeikseen elintarvikkeita ja kuljettivat niitä rautateitse säckikaupalla. *Suom.*

20. SOTILASYKSIKKÖJEN KÄYTTÄMINEN TYÖTARKOITUKSIIN

Työarmeijat. Niiden kokoonpano, miesvahvuus ja niiden suorittama työ. Miten on järjestetty tilinpito? Paikallisen väestön suhtautuminen?

Sotilasyksikköjen, samoin myös Yleisen sotilasopetuksen järjestön käyttäminen muulla tavoin työtarkoituksiin.

Paikallisten sotilasyksikköjen miesvahvuus, samoin Yleisen sotilasopetuksen paikallisten laitosten ja noissa laitoksissa opetettavan nuorison lukumäärä.

Käytännöllinen kokeilu Yleisen sotilasopetuksen laitoksissa opiskelevan nuorison ja puna-armeijalaisten käyttämiseksi erinäisissä tehtävissä valvonnan alalla, saniteettialalla, paikallisen väestön auttamisessa, niiden tai näiden taloudellisten operaatioiden suorituksessa. Seikkaperäinen selostus jokaisesta kokeesta tai jos niitä on useampia, kahdesta tyypillisestä: parhaiten onnistuneesta ja pahimmin epäonnistuneesta.

21. TYÖVELVOLLISUUS JA TYÖHÖN MOBILISOINTI

Miten on muodostettu Työasiain kansankomissariaatin paikalliset osastot? Niiden toiminta?

Lyhyet yhteenvedot niiden Työasiain kansankomissariaatille lähettämistä selostuksista ja välttämättä maininta kunkin selostuksen lähettämisaikasta.

Selostus vähintään kerran neljässä kuukaudessa kahdesta tyypillisestä työhön mobilisoinnista, onnistuneimmasta ja epäonnistuneimmasta.

Luettelo käytäntöön otetuista työvelvollisuusmuodoista. Yhteenvedot työvelvollisuutta suorittavien lukumäärästä ja työn tuloksista.

Miten ilmenee Tilastollisen keskushallinnon paikallisten elinten osallistuminen työvelvollisuuden ja työhön mobilisoinnin toteuttamisessa.

KOLMAS KYSYMYSRYHMÄ

22. ALUE- JA PAIKALLISET TALOUSNEUVOSTOT

Milloin ja miten on muodostettu talousneuvostot kyseisellä alueella? kuvernementissa? ujestissa? volostissa? Työn suhde niiden ja kyläkomiteain välillä? niiden sekä tehtaiden ammattiliittokomiteain välillä?

Suurten kaupunkien piirineuvostojen yhteydessä toimivat talousneuvostot? Niiden kokoonpano ja työskentely, työn järjestely, suhteet kaupungin edustajain Neuvostoon?

Onko piirikomiteoita ja piirien talousneuvostoja? Tarvi-taanko niitä? Onko tarpeellista erottaa enimmäen teollisuus-luontoiset asutukset ympäristöineen j.n.e.?

23. TPN:n YHTEYDESSÄ TOIMIVA VALTION YLEINEN SUUNNITTELUKOMISSIO JA SEN SUHTEET PAIKALLISIIN TALOUSELIMIIN

Onko olemassa Valtion suunnittelukomission alue-eliimiä? Tai erikoisvaltuutettuja? tai spesialistiryhmiä sellaisissa tehtävissä?

Onko jotenkin (ja nimenomaan miten) järjestetty suhteet Valtion suunnittelukomissioon? Onko sellainen järjestely tarpeellista?

24. SÄHKÖISTÄMINEN

Onko paikallisessa kuvernementin ja ujestin kirjastossa kirjanen „VŠFNT:n sähköistämissuunnitelma”, alustus Neuvostojen VIII edustajakokouksessa? Montako kappaletta? Ellei ole, niin Neuvostojen VIII edustajakokoukseen osallistuneet paikalliset edustajat ovat joko epärehellisiä ihmisiä, jotka on ajettava pois puolueesta ja poistettava kaikista vastuunalaisista tehtävistä, tai sellaisia tyhjän-toimittajia, joita pitää vankilatuomiolla opettaa täyttämään velvollisuutensa (Neuvostojen VIII edustajakokouksessa jaettiin 1500—2000 kappaletta paikallisia kirjastoja varten).

Mihin toimenpiteisiin on ryhdytty Neuvostojen VIII edustajakokouksen tekemän, laajaa sähköistämissuunnitelman propagandaa koskevan päätöksen toteuttamiseksi? Montako artikkelia siitä on julkaistu paikallisissa lehdissä? Montako selostustilaisuutta pidetty? Kuulijakunnan suuruus niissä?

Onko tällaisten selostusten pitämiseen ja opetustyöhön mobilisoitu kaikki paikalliset työntekijät, joilla on teoreettisia ja käytännöllisiä tietoja sähköstä? Paljonko on sellaisia työntekijöitä? Miten he suorittavat työtään? Käytetäänkö esitelmissä ja opetustyössä hyväksi paikallisia tai lähimpiä sähköasemia? Lukumäärä?

Monessako oppilaitoksessa on Neuvostojen VIII edustajakokouksen päätöksen mukaisesti otettu oppiaineeksi sähköistämisuunnitelman opetus?

Onko tehty käytännöllisesti jotakin ja nimenomaan mitä tämän suunnitelman toteuttamiseksi? tai suoritettu suunnitelman ulkopuolisia sähköistämistöitä?

Onko olemassa paikallinen sähköistämisuunnitelma ja onko laadittu sähköistämistöiden vuorojärjestys?

25. TAVARANVAIHTO ULKOMAIDEN KANSSA

Tähän kysymykseen vastaaminen on ehdottomasti pakollista kaikille rajaseutupaikkakunnille eikä yksin niille. Rajaseutujen naapureina olevilla ujesteilla ja kuvernementeilla on mahdollisuuksia harjoittaa tavaravaihtoa ja tarkkailla sen järjestelyä. Edelleen ulkomaiseen tavaravaihtoon voivat osallistua, kuten edellä on viitattu (§ 16: luontoispalkintojen jako), jopa hyvin kaukanakin rajasta sijaitsevat paikkakunnat.

Satamien kunto? rajojen vartiointi? kauppasuhteiden muodot ja laajuus? Ulkomaankaupan kansankomissariaatille tästä esitettyjen selontekojen lyhyt yhteenveto ja kunkin selonteon lähettämisaika.

Paikallisten talousneuvostojen suorittama Ulkomaankaupan kansankomissariaatin työn tarkkailu? Niiden mielipide työn käytännöllisestä järjestelystä ja tuloksista?

26. RAUTATIE- JA JOKILIIKENNELAITOS, PAIKALLINEN KULKULAITOS

Virkatietä lähetettyjen selostusten lyhyet yhteenvedot, joissa on osoitettava kunkin selostuksen lähettämisaika.

Asiaintilan arvio paikalliselta näkökannalta.

Kulkulaitoksen epäkohdat. Toimenpiteet sen parantamiseksi ja tulokset näistä toimenpiteistä?

Paikallisen kulkulaitoksen tila ja toimenpiteet sen parantamiseksi.

27. LEHDISTÖ TALOUDELLISEN TYÖN PALVELUSSA

Paikalliset lehdet ja „Ekonomitsheskaja Zhizn”. Miten on järjestetty taloudellisen työn valaiseminen? puolueeseen

kuulumattomien osanotto? Käytännön kokemuksen tarkastus ja arviointi?

Paikallisen lehdistön ja „Ekonomitsheskaja Zhizn” lehden levitys? Säilytetäänkö niitä kirjastoissa ja ovatko ne väestön saatavissa?

Taloudellisen rakennustyön alaa käsittelevien kirjojen julkaisu. Luettelo julkaistuista kirjoista.

Ulkomaisen kirjallisuuden tarve ja sen tyydyttäminen. Onko saatu „Bintin” (Ulkomaisen tieteen ja tekniikan toimiston) julkaisuja ja arvio niistä? muita venäjän- ja muunkielisiä ulkomaisia julkaisuja?

NELJÄS KYSYMYSRYHMÄ

Tähän ryhmään pitää ottaa kysymyksiä paikallisten laitosten ja eri henkilöiden valinnan ja ohjeiden mukaan, jota paitsi kysymykset voivat olla sekä suoranaisesti että välillisesti, sekä läheisesti että etäisesti taloudelliseen rakennustyöhön liittyviä.

Selostusten laadintaan on välttämättä saatava mukaan Tilastollisen keskushallinnon paikallisia työntekijöitä. Paikallisten talousneuvostojen asia on päättää, annetaanko selostusten laadinta välittömästi heidän vai muiden henkilöiden tehtäväksi, mutta kuvernementtien tilastotoimistojen ja ujestien tilastotyöntekijäin osanotto on välttämätön. Jokaisen selostuksen tai vastauksen kuhunkin kysymykseen, jos vastaukset ovat eri henkilöiden laatimia, allekirjoittaa vastauksen laatija, samalla osoittaen toimensa, jos hän on toimenhaltija. Selostuksesta on vastuussa sekä sen laatija että paikallisten talousneuvostojen koko henkilökunta, joiden velvollisuuksiin kuuluu todenperäisten selostusten esittäminen oikein ja aikanaan.

Ellei paikallisia voimia ole riittävästi, on järjestettävä tilastotyöntekijäin ja erikoisesti (Työläis- ja talonpoikaisinspektiosta sekä muista laitoksista) nimitettyjen toverien

vastuulla selostusten laadinnan neuvontakurssit, joiden työskentelyohjelma ja vastuunalaisten järjestäjien nimet saatetaan yleiseen tietoon.

Toukokuun 21 pnä 1921

Lenin

*Julkaistu v. 1921
erillisenä kirjasena*

*Julkaistaan
käsikirjoitukseen verrattun
kirjasein tekstin mukaan*
